

glednik dečkov» (!) (102 in 104) itd. Tu in tam srečamo v šepasti ruščini spisane stavke in članke. V zadnji M. Osorginovi povesti «Raki» («Poslednje novosti», Paris, št. 3.273 z dne 19. marca t. l.) se pogovarjata junaka: — Da, ja mog by vložiti svoji 10.000 i daže boljše, no imejete li vy knjigi v porjadke? — — «Nu, razumejtsja, o čem govoritj.» — Ah, vi iz Harjkova? I vi znali tam mehovoju magazin Slivnjak?» itd. Osebi nista drugače označeni, a vemo takoj, da se pogovarjata — Žida. Prav tako je izven vsakega dvoma, da so neruskega izvora konstrukcije, kot: «Esli ktonibudj vypil... obraščajetsja» na str. 175. «Učbenika», «Iz njih imel Grigorovič uspeh... romanami» (254), «Iz njih risujet Koljcov» (258), «Zamečatelnyje ego stihotvorenija» (povedkovo določilo! 258) itd. Ostalo, iz ruskega leposlovja zajeto berilo (vštevši v fonetični pisavi podan odlomek «Dva bogataša» na str. 15.) je vse že preveč znano iz dosedanjih nemških in čeških čitank. Avtor se ni potrudil, da bi osvežil svoje gradivo. Zaradi tega dokaj zanesljivega naglasa ne moremo šteti v njegovo zaslugo. Pri slednjem bi bilo popraviti na str. 37. — Nóvikov — ime znanega masonskega književnika, súdjbah — 47, vékšej — 45, íduči — 149. (V ljudski pesmi srečamo tudi: «čerez pole idučí, rusu kosu pletučí», «idúči» pa je napačno.)

Avtor ni nikjer smatral za potrebno, da bi označil svoje vire, in radi tega ne vem, koliko je odgovoren za «Kratki pregled ruske literarne zgodovine», ki na str. 228.—244. zaključí berilo. Ta članek vsebuje niz obsodbe vrednih pomanjkljivosti in nepravilnosti. Tako je označen za sodobno prozo toliko pomembni Leskov samo kot «najpomembnejši konservativni pisatelj»; omenjata se zgolj dva njegova najslabša tendenčna romana, zamolčani pa so n. pr. nepozabni «Soborjani». — Boborikinov «Doktor Cibuljka» ni «najbolj znamenito», temveč malo pomembno delo, pozabljena karikatura slovanofilov (240). — A. N. Tolstega «Bunt mašin» ni roman, temveč sovjetska prireditev znanih Čapkovih «R. U. R.» (244). Največji sedanji pisatelj Bunin je komanj omenjen (245). Pogrešamo pa imena najboljšega sovjetskega romanopisca Leonova in pesnika M. Vološina. O L. Andrejevu je zapisano, da «je prilagodil simbolizem potrebam široke množice» (245). O Majakovskem, tako značilnem za sovjetsko poezijo, se trdi, da piše «docela nesmiselne glasove» (244).

Za neštivilne tiskovne napake (zamenjane ruske črke in spačene besede), ki zelo otežujejo čitanje, je seveda odgovorna tiskarna še bolj nego avtor. Veliko netočnosti vsebujejo tudi navodila o izgovarjavi. Kaj pomeni na str. 7. trditev, da so v ruščini «vsi zlogi kratki, nenaglašeni so še krajši od naglašeni»? Saj vpliva ruski naglas pred vsem na kakovost (barvo) samoglasnikov in se prej lahko na splošno pove, da so sicer različni zlogi — «srednjedolgi». Že iz navedenih opomb je razvidno, da Orožnov «Učbenik» obstoječi potrebi po zanesljivi ruski slovnici in čitanki ne more ustrezati. Tudi od praktične knjige brez velikih pretenzij je treba zahtevati več. N. P r e o b r a ž e n s k i j.

V. Pavlović: Priče polja i šume. Pesmi in črtice. «Mlada Srbija». Beograd 1930. Str. 68.

Krajinstvo je vsebina zbirke, sentimentalnost izraz. Popisovanje prirode, ljudi v prirodi, miljejsko slikanje kraja je pri nepesnikih združeno z jadu-kujočo sladkostjo in melanholijo. To je znak tudi te zbirke. Enajst pesmi (Ispovesti) v stilu naivnega impresionizma kaže obrabljeno obliko in izraz, dasi tečejo lagodno. Pavlović ima čuvstvo, ne ume ga pa umetniško oblikovati. Med črticami ugaja prva slika «Iz lagera» (Zapisi), kjer se melanholija strne z vsebino in medlim opisom. Ostale (Bez kraja, Ostvaren sen, Bdenije i Zemlja) so neužitne zaradi sentimentalne izraznosti in cukrenega čuvstvenega preliivanja.

Anton Ocvirk